

Žalobu o neúčinnost a o zrušení výroku rozhodčího soudu podal žalobce cizozemec na okresním soudě v T. v Čechách, odůvodňuje příslušnost dovolaného soudu ustanovením § 99 j. n. Námitce místní nepřislusnosti s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislusnosti. D ů v o d y: Prvý soud má za to, že sudiště majetku podle § 99 j. n. nepřichází v souzeném případě v úvahu pro příslušnost dovolaného soudu, ježto toto sudiště jest sudištěm volby, a odvolává se na rozhodnutí bývalého nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 18. června 1902, čís. 8323, čís. 1954 Gl. U. n. ř., v němž bylo vysloveno, že se ustanovení § 582 c. ř. s. nevztahuje na sudiště volby, byla-li žaloba o zrušení rozhodčího výroku podána tím, kdo by byl žalovaným v případě soudního vyřízení sporu ve hlavní věci. Leč toto rozhodnutí býv. víd. nejv. soudu jest překonáno rozhodnutím téhož soudu ze dne 25. února 1913, R I 108/3, Gl. U. n. ř. čís. 6320, podle něhož se § 582 c. ř. s. vztahuje i na sudiště volby. Sudiště podle § 582 c. ř. s. bylo sice založeno v zájmu tuzemských oprávněných, leč mohou ho použít i tuzemci i cizozemci, ježto zákon v tomto směru nerozeznává. V § 99 j. n. se jen vyžaduje, by osoba, proti níž žaloba směřuje, neměla v tuzemsku bydliště. Ježto nynější žalobce, jenž by v případě soudního sporu v hlavní věci byl žalovaným, bydlí v cizině, vztahuje se na něho podle §§ 596, 582 c. ř. s. i ustanovení § 99 j. n. N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jak soud první stolice správně rozpoznal, nevztahuje se ustanovení §§ 596, 582 c. ř. s. na soud na výběr daný, když žalobu o zrušení rozhodčího výroku podává strana, jež by měla postavení ž a l o v a n é h o v hlavním sporu, poněvadž nemůže vědět, u kterého soudu by byl odpůrce podal žalobu (§ 102 j. n.). Jinak by mohl ten, kdo by byl žalovaným v hlavním sporu, má-li své bydliště v cizozemsku, podle libovůle určit tuzemský soud, u kterého chce podati žalobu o zrušení rozhodčího výroku tím, že by přesunul část svého jmění do soudního okresu jím určeného, což zajisté nebylo úmyslem zákona. Rozhodnutí Gl. U. 6320 se rekursní soud neprávem dovolává, neboť tam byl žalobce ve sporu o zrušení i ž a l o b c e m v hlavním sporu.

Čís. 13542.

Předpis § 580 obč. zák. nevztahuje se jen na případ, kde zůstavitel neumí psát, nýbrž i na případ, kde zůstavitel jest neschopen psát pro tělesnou vadu.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 620/32.)

Žalobci opřeli žalobu o neplatnost závěti, na niž byli jako dědici ze zákona poukázáni usnesením pozůstalostního soudu mimo jiné o to, že zůstavitelka připojila na závěť jen vlastnoruční znamení ruky na místo podpisu, ačkoliv mohla dobře psát (§ 580 obč. zák.). Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e h:

Nemůže míti úspěch ani výtku, že jest neplatná závěť z toho důvodu, že jest na ni připojeno jen vlastnoruční znamení ruky zůstavitelčino. Podle § 580 obč. zák. musí zůstavitel, který nemůže psáti, připojiti vlastnoruční znamení ruky na místě podpisu a to za přítomnosti všech tří svědků. Podle smyslu zákona neznačí slova »který nemůže psáti« jen případ, jak míní dovolání, když zůstavitel neumí psáti, nýbrž týkají se i případu, když zůstavitel pro tělesnou vadu, na př. slabost neb z jiného důvodu, jest neschopen psáti. Nižší soudy pak zjistily, že zůstavitelka připojila na poslední pořízení znamení ruky z toho důvodu, že jí nebylo lze psáti pro její nemoc, a zejména pro vole. Z tohoto zjištění, kterým jest vázán i dovolací soud, vyplývá, že připojení znamení ruky zůstavitelkou na posledním pořízení bylo zákonem odůvodněno.

Čís. 13543.

Úmluvou, že jest konati na pohledávku splátky při každém představení, jak se dají, nebylo ponecháno konání splátek na libovůli dlužníka.

I tam, kde bylo plnění ponecháno na libovůli právnícké osoby, jest soudu určiti dobu plnění podle třetí věty § 904 obč. zák.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 1620/32.)

Žalobce provedl žalovanému spolku elektrisaci jeviště, za což mu žalovaný spolek dlužil 4.150 Kč. Bylo ujednáno, že žalovaný má dáti žalobci při každém představení spolku splátku. Žalobu o zaplacení 4.150 Kč procesní soud prvního stupně zamítl a uvedl ke konci důvodů, že návrh žalující strany podle § 904 obč. zák., by doba k plnění byla určena soudem, není odůvodněn, poněvadž toto zákonné ustanovení tu nepřichází v úvahu. Odvolací soud uznal žalovaný spolek povinným zaplatiti žalobci 4.150 Kč a sice v měsíčních splátkách po 200 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Dovolatelka neprávem vytýká s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. mylnost názoru odvolacího soudu, že v souzeném případě jest podle § 904 obč. zák. ponechatí soudu, by určil podle slušnosti dobu plnění zažalované pohledávky, a nelze schváliti její názory, že plnění ponecháno jest její libovůli a žalobní pohledávka tedy bude splatna až po zániku spolku. Zjištěné ujednání, že na pohledávku konati jest při každém představení (divadelním) splátky, jaké se dají (tunliche Anzahlung), nelze podle obvyčeje poctivého obchodu (§ 914 obč. zák.) vykládati tak, že se pořádání představení a tedy i konání splátek ponechává úplně na libovůli dovolatelky, nýbrž, že obě strany při tom měly na mysli, že dovolatelka bude pořádati představení a tedy i konati splátky podle možnosti, takže žalobní pohledávka bude v dohledné době zaplacená. Jde tu tedy zřejmě o případ třetí věty § 904 obč. zák., že